

ZÁŘÍ

EUCHARISTICKÉ POSTŘEHY Z POHLEDU

**DR. EDITH STEIN – SV. TEREZIE BENEDIKTY OD KŘÍŽE,
PANNY A MUČEDNICE, PATRONKY EVROPY**

Ohlédneme-li se do liturgického slavení letních měsíců, můžeme si připomenout srpnový svátek 9. 8., kdy k nám promlouvá vynikající svědectví křesťanského života vědecky nadané ženy, která konvertovala ke katolické víře a později nastoupila cestu karmelitánské řehole. Tam na ni dolehlo válečné běsnění zrůdné ideologie nacistů a pro svůj židovský původ byla z holandského kláštera v Echu odvečena do koncentračního tábora Osvětim. Svě poslední nedokončené mystické literární dílo „Věda kříže“ tam dokončila křížem vlastního utrpení a smrti. Zahynula v plynové komoře v době mezi 4. a 11. srpnem 1942. Za svatou byla prohlášena papežem Janem Pavlem II.

V závěrečných měsících Roku Eucharistie bych se s Vámi rád podělil o prázdninový objev jedné krásné eucharistické úvahy této svěťice. Když ve své stručné a hutné knížce „Vánoční tajemství“ (vydalo Kostelní Vydří 1991) rozjímá o různých prostředcích spásy, hodnotí mezi nimi Eucharistii těmito slovy:

„A Slovo se stalo tělem.“ To se uskutečnilo v betlémském chlévě. Naplnilo se to však ještě i v jiné podobě. „Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, má život věčný.“ Spasitel, který ví, že jsme a zůstáváme lidmi, kteří mají denně co bojovat se svými slabostmi, přichází našemu lidství na pomoc vpravdě božským způsobem. Jako potřebuje pozemské tělo každodenní chléb, tak vyžaduje i božský život v nás stálou výživu. „Toto je živý chléb, který sestoupil z nebe.“ Kdo jej skutečně učiní svým každodenním chlebem, v tom se denně naplňuje vánoční tajemství, vtělení Slova. A to je zřejmě ta nejjistější cesta, jak dosáhnout stálého spojení s Bohem, jak vrůstat každý den pevněji a hlouběji do mystického těla Kristova. Víme dobře, že se to mnohým bude jevit jako příliš radikální požadavek. Pro většinu lidí to prakticky znamená, pokud s tím začnou, přetvořit celý vnější i vnitřní život. Ale o to právě jde! V našem životě má být vytvořen prostor pro eucharistického Spasitele, aby mohl přetvořit naše bytí ve svůj život; žádá se tu snad příliš? Člověk má čas pro tolik neužitečných věcí: kolik jen nepotřebného balastu vyčte z knih, časopisů a novin, co prosedí času po kavárnách, (v současné době u televize a počítače), kolik čtvrt hodin a půl hodin propovídá na ulici: samá „rozptýlení“, v nichž se po kouskách rozplývávají síly i čas. Opravdu by nebylo možné vyšetřit hodinku, kdy se člověk nerozptýluje, nýbrž kdy se soustředí, kdy se nespotebovává, nýbrž získává sílu, aby byl dobře vyzbrojen na celý den?

Ale ovšem, je zapotřebí víc než tato jedna hodina. Je třeba z jedné takové hodiny žít ty ostatní tak, abychom směli zase přijít. Není už možné „prostě odejít“, třeba jen dočasně. S kým se člověk denně stýká, toho mínění mu není lhostejné. I když nepadne ani slovo, přece cítíme, jaký vztah k nám mají druzí. Člověk se snaží přizpůsobit se svému okolí, když to není možné, stává se soužití utrpením. Tak je tomu i při každodenním styku se Spasitelem.

Stáváme se stále vnímavějšími pro to, co se mu líbí a co se mu nelíbí. Jestliže jsme před tím byli sami se sebou docela spokojeni, dochází teď ke změně. Najdeme leccos, co je špatné, a změníme to, nakolik jen dokážeme. Objevíme leccos, co nemůžeme považovat za dobré a pěkné, a co je přece tak nesnadné změnit. Staneme se pomalu menšími a pokornějšími, trpělivějšími a shovívavějšími k třískám v oku druhého, protože máme dost co dělat s trámem ve vlastním oku; a konečně se naučíme v neúprosném světle Boží přítomnosti snášet sami sebe a svěřovat se Božimu milosrdenství, jež se dokáže vypořádat se vším tím, nač jsou naše síly krátké. Je to daleká cesta od spokojenosti „dobrého katolíka“, který „plní své povinnosti“, čte „dobré noviny“, „správně volí“ atd., jinak si ale dělá, co chce, až k životu s Bohem a z jeho ruky, v prostotě dítěte a v pokoře celníka. Kdo však jednou tu cestu prošel, už se po ní nevrátí.

Být Božím dítětem tedy znamená: stát se malým – a zároveň to znamená: stát se velkým. Žít eucharisticky, to je zcela vyjít ze sebe, z úzkého prostoru vlastního života, a vrůst do širě Kristova života. Kdo vyhledává Pána ve svém vlastním nitru, nebude jej chtít zaměstnávat stále jen sebou a svými záležitostmi. Začne se zajímat o záležitosti Páně. Účast na každodenní oběti nás mimoděk uvádí do liturgického života. Modlitby a zvyklosti spjaté se službou u oltáře představují naši duši v průběhu roku znovu a znovu události dějin spásy a umožňují nám pronikat stále hlouběji do jejich smyslu. A zpřítomňovaná oběť nám znovu a znovu připomíná ústřední tajemství naší víry, ústřední bod dějin světa: tajemství vtělení a vykoupení. Kdo by se mohl s vnímavým duchem a srdcem účastnit Nejsvětější oběti, aniž by byl sám uchvácen obětním smýšlením, aniž by se ho dotkla touha, aby on sám a jeho malý osobní život vplynul do velkého díla Spasitelova.“

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Září 2005

3. sobota	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
4. neděle	23. neděle v mezidobí
8. čtvrtek	Svátek Narození Panny Marie
11. neděle	24. neděle v mezidobí
13. úterý	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitel církve
14. středa	Svátek Povýšení svatého kříže
15. čtvrtek	Památka Panny Marie Bolestné
16. pátek	Památka sv. Ludmily, mučednice
17. sobota	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků
18. neděle	25. neděle v mezidobí
20. úterý	Památka sv. Ondřeje Kim Taehona, kněze, Pavla Chiny Hasanga a druhů, mučedníků
21. středa	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23. pátek	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
25. neděle	26. neděle v mezidobí
27. úterý	Památka sv. Vincence z Pauly, kněze
28. středa	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa
29. čtvrtek	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. pátek	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

*Sv. Vincenc z Pauly
dobová miniatura*

Oznámení

- **Výstav Nejsvětější svátosti oltářní bude v kostele Nejsvětější Trojice ve dnech 14. – 17.září vždy od 16,30 do 17,30 hod. s následující mší sv. Z těchto důvodů nebude mše sv. ve čtvrtek 15. 9. a v sobotu 17.9. v kostele sv. Jana Nepomuckého.**

- **Táborák k zahájení školního roku se koná 17.9.05 v 18,30 hod před kostelem sv. Jana Nepomuckého.** (po mši sv. na závěr výstavu Nejsvětější svátosti oltární v kostele Nejsvětější Trojice)
- **Farní výprava autobusem do Litoměřic a Ústěku se uskuteční v sobotu 24. září.** Sraz účastníků k odjezdu bude v 8.00 hod. pod kostelem sv. Jana Nepomuckého. Je třeba se závazně přihlásit v sakristiích kostelů.
- **Během měsíce září budou s ohledem na školní rozvrh vyučování domluveny hodiny určené pro katecheze (náboženství) dětí a mládeže.** Zahájení těchto katechezí se předpokládá v týdnu od pondělí 19. září. Rodiče dětí nebo studenti se osobně mohou domluvit s P. Lohelem, který katecheze povede. Je stále zřejmější, že vzdělávání ve víře je v sekularizované době celoživotní nutností a že je zvláště potřebné v mladším věku.
Také starší farníci budou mít další možnost scházet se a vzdělávat se **na katechezích o mši sv.** v domečku u kostela Nejsvětější Trojice již během září vždy v pátek po mši sv. s výjimkou druhých pátků v měsíci, kdy budou pravidelná zasedání farní rady.
Biblické katecheze pro dospělé zahájíme v sobotu 1. října po mši sv. ve farním sále na téma malých proroků Starého zákona.
- *„Všechno živé roste. Ustrnutí znamená smrt. Víru, naději a lásku nazýváme třemi božskými ctnostmi, jsou semeno Božího života v nás. To tedy musí vzklíčit a růst do plnosti Kristovy. I víra má tedy své stupně. Začíná prostou důvěrou v Boha. Na počátku nevědí lidé, co všechno evangelium učí. Poznali však, že je Bůh vede a že se na něj mohou spolehnout. Takový byl Abrahám, „otec všech věřících“ (Řím 4,1). Jahve jej povolal a on šel. Bylo to do neznáma. Ale časem se učil, začínal chápat cesty Boží z příslibů, o kterých nepochyboval. Takoví byli i učedníci Kristovi. Šli za ním. Ale stal se jim Mistrem. Slyšeli jeho kázání. Víra začala mít obsah. Oni tedy přijali všechno, co jim řekl. Stali se i oni učiteli. Víra tedy roste v obsahu. „Včera rozuměls málo,“ píše sv. Augustin, „dnes rozumíš víc zítra porozumíš ještě lépe.“ Křesťan, který roste ve víře, se i dnes vzdělává, své náboženské vědomosti doplňuje. Ale nesmí to být na škodu původní prosté důvěře. Mohlo by se stát, že věříme víc vlastním vědomostem o Kristu než jemu samému. Pak by se ovšem stalo, že by měli začátečníci větší víru než ti, kteří už měli být na vyšších stupních. Proto je vždy aktuální povzdech sestry Faustiny: „Ježíši, tobě důvěřuji!“* **kardinál Tomáš Špidlík**
- **Promítání filmu „Čistá duše“ bude ve farním sále v sobotu 10. září v 18,15 hod.**
- **Domov sv. Karla Boromejského Vás zve na benefiční koncert skupin JABLKŇ a SPIRITUÁL KVINTET v neděli 18.září 2005 od 16:30 hodin v klášterní zahradě Domova.** Koncert pořádá Domov sv. Karla Boromejského pod záštitou Úřadu městské části Prahy 17. Výtěžek koncertu bude věnován na nákup polohovacích postelí pro pacienty a k zajištění provozu Domova.
Kontakt: Domov sv. K. Boromejského, K Šancím 50, 163 00 Praha 17-Řepy
Tel. 235 323 248
Spojení: bus 164 (zastávka Škola Řepy), tram 7, 9, 10 (konečná Sídliště Řepy)
Cena vstupného: dospělí 250,-Kč (v předprodeji 200Kč), děti nad 10 let, studenti, důhodci, držitelé ZTP 150 Kč (v předprodeji 100Kč), k stání 100Kč (k zakoupení pouze v den koncertu), děti do 10 let zdarma. Předprodej vstupenek bude zahájen 5.9.05 v pokladně Domova sv. K. Boromejského, recepci nemocnice Pod Petřínem, Lidové cestovní kanceláři Žalanského 57, Praha 17-Řepy, tel. 235 300 208-9.

BLAHOPŘÁNÍ

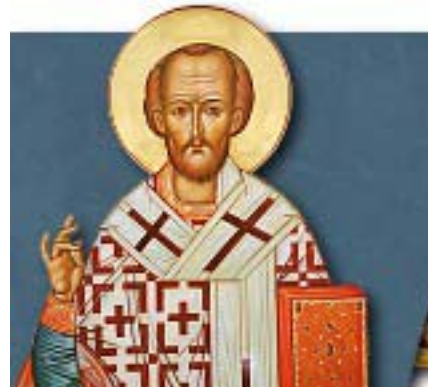
Všem Mariím, Maruškám, Mařenkám i Marienkám, které slaví svůj svátek v den Narození Panny Marie (kolik jich asi je v naší farnosti?), přejeme, aby je jejich nebeská patronka provázela „vlídnýma očima“ a byla jim celoživotní přímluvkyní a ochránkyní.

Naši světci

Sv. Jan Zlatoústý, (asi 347 – 407) – biskup, učitel Církve

památká 13. září

Tento světec uctíváný na Východě i na Západě se narodil kolem r. 347 v Antiochii. Byl zhruba současníkem západních světců Ambrože, Augustina a Jeronýma. Antiochie byla v té době spolu s Konstantinopolí a Alexandrií nejvýznamnějším městem východní části římské říše. A je to ta Antiochie, o níž se zmiňují Skutky apoštolů (Sk 11, 19 a násl). Dnes Antakya v Turecku poblíže syrských hranic. Antiochie Pisidská ze Skutků je jiné místo.

Janův otec byl důstojník, ale brzy zemřel a jeho matka jej dala na výchovu k slavnému pohanskému učiteli rétoriky Libaniovi. Jana nejdříve lákal svět soudů a divadel. Pak se ale začal vlivem své matky připravovat na křest. Věnoval se studiu Písma sv., vedl asketický život, přijal křest a nižší svěcení. Rozhodným okamžikem bylo setkání Jana s biskupem Meletiem asi r. 367. Za tři roky byl pokřtěn a pověřen službou lektora. Po jisté době se stal příslušníkem asketického společenství, v okolí Antiochie, které bylo pod vlivem Diodora z Tarsu. Po čtyřech letech odešel a žil jako poustevník. Za dva roky mu ale nemírné posty a bdění narušily zdraví natolik, že se vrátil do Antiochie i k službě lektora. Pravděpodobně kolem r. 381 Meletius ho povolal za jáhna. Asistoval při liturgii, staral se o chudé a nemocné. V r. 386 byl vysvěcen na kněze od Flaviana, nástupce Meletia. Náplní dalších dvanácti let jeho kněžského života byla kazatelská činnost. Jsou to zejména výklady Písma sv., které vykládal prostě, nikoli alegoricky, chápal je historicky a čerpal z něj rady pro každodenní život. Jeho věhlas se šířil po Východní římské říši až do Konstantinopole. Již v r. 392 ho sv. Jeroným zahrnuje do svého spisu o vynikajících mužích.

Velká změna v jeho životě nastala v r. 397, když zemřel Nectarius, biskup v Konstantinopoli. Po několika měsících dal císař Arcadius povolat sv. Jana, který pak byl 26. února 298 posvěcen na biskupa. Jeho nové postavení bylo nelehké. V hlavním městě bylo mnoho politických intrik i rozmařilosti. Jan Zlatoústý začal u sebe, úsporami biskupského domu. Skončil s častými hostinami a žil skoro tak přísně jako kněz a mnich. Kázal proti přepychu a musel zakročit i proti některým příslušníkům duchovního stavu. Ale staral se o chudé a ubohé a získal si oblibu u lidu.

Složitě politické poměry způsobily, že Jan byl obžalován a poslán do vyhnanství. Na krátkou dobu se vrátil, ale v r. 404 byl poslán do exilu podruhé. Byl dopraven do Kucusu, odlehlého a neklidného místa na východní hranici s Arménií (ta ovšem tehdy měla jinou rozlohu než dnes). Zůstal však v písemném styku se svými stoupenci. Papež a italscí biskupové se postavili na jeho stranu. Ale všechny naděje na návrat zklamaly. Naopak, v létě r. 407 mu bylo nařízeno odejít až na samou hranici říše do blízkosti Kavkazu. Už nemocný byl nucen dělat dlouhé pochody v horku i v dešti. Dne 14. září 407 byl v Komaně (u východní části Černého moře). Na cestě odtud Jan padl vyčerpáním a po návratu do Komany za několik hodin zemřel. Jeho poslední slova byla: „Bůh buď veleben za všechno.“

Jeho tělo bylo v r. 438 přeneseno do Konstantinopole s velkou slávou a byl pohřben v chrámě sv. Apoštolů.

Jan Zlatoústý byl velmi literárně činný a zachovalo se mnoho jeho spisů. Nejdůležitější jsou jeho homiletické spisy, 67 homilií „O Genesi“, 59 homilií „O žalmech“, 90 homilií k evangeliu sv. Matouše a 88 homilií k evangeliu sv. Jana a mnoho dalších.

Jeho jménem je nazvána nejvíce používaná liturgie (eucharistická bohoslužba) v církvích byzantského obřadu. Pravděpodobně je ale autorem jen úprav již existující liturgie.

Závěrem uvedme některé jeho myšlenky o modlitbě.

Modlitba, rozmluva s Bohem, je největší dobro. Znamená totiž společenství a jednotu s Bohem. A jako září tělesné oči, hledí-li do světla, tak i duše upřená na Boha září jeho nevýslovným

světlem. Nemluví ovšem o modlitbě vázané na vnějšek, ale o té, jež vychází ze srdce; jež se neomezuje na určitou dobu nebo hodinu, ale děje se bez ustání, ve dne v noci. . . .

Když se chceš takto začít modlit, vymaluj svůj domov mírností a pokorou, osvětli jej světlem spravedlnosti a dobrými skutky jej vyzdob jako ryzím zlatem. Namísto mramoru a mozaiky jej okrášli vírou a velkodušností. A když to všechno zastřešíš modlitbou, bude stavba domu hotová. Takže Pán bude mít přichystaný dokonalý příbytek a ty ho přijmeš jako ve skvostném královském paláci. Z jeho milosti jako bys již měl v chrámu své duše umístěný jeho věrný obraz.

Podle pramenů na internetu.

M.P.

DALŠÍ POHLEDY NA VÍRU

DUCHOVNÍ PRAXE

32. Kdy máme lítost nad hříchy?

Lítost nad hříchy máme, jestliže nás opravdu mrzí, že jsme se jich dopustili.

Odříkat vzbuzení lítosti jenom ústy není ještě lítost. Pravá lítost musí být v srdci. Tak bylo u Magdaleny, Petra a u celníka Zachea. Lítost je ve vůli. Není tedy vůbec nutné, abychom „cítili“ bolest nad hříchy. Kdo může poctivě říci: „Kéž bych se byl těch hříchů nedopustil, kéž bych si byl odepřel tu rozkoš, kéž bych si byl dal tenkrát více námahy“ apod., ten má pravou lítost. Zkrátka – kdo se chce opravdu dobře vyzpovídat, již tím ukazuje, že má lítost. Spolehlivým zkušebním kamenem dobré lítosti je pevné a náležité předsevzetí.

33. Kdy je naše lítost dostatečná pro hodnou svatou zpověď?

1. litujeme-li aspoň všech smrtelných hříchů – je však radno litovat všech hříchů vůbec;
2. litujeme-li jich proto, že jsme urazili Pána Boha nebo že jsme si zasloužili Boží tresty;
3. litujeme-li jich tak upřímně, že se jich již nechceme dopustit.

Lítost je při zpovědi **n e j p o t ř e b n ě j š í**. Bez lítosti není odpuštění. Lítost musíme vzbudit před zpovědí nebo alespoň před rozhřešením. Kdo se zpovídá jen ze všedních hříchů, má vždy litovat větších hříchů z minulého života a zahrnout je do zpovědi. Tím je lítost jistější, snazší a účinnější.

Pro platnost zpovědi stačí i lítost z bázně před Božími tresty, máme se však vynasnažit, abychom hříchů litovali z lásky k Bohu, tedy proto, že jsme jimi urazili nejvyššího svatého Boha, svého největšího dobrodince a láskyplného Otce.

POUTNÍ SLAVNOST V KAPLI NANEBEVZETÍ PANNY MARIE NA KLAMOVCE

V den svátku Nanebevzetí Panny Marie 15.8.05 se konala v kapli Na Klamovce poutní slavnost. Večerní koncelebrovanou mši sv. sloužil P. dr. Jiří SVOBODA. spolu s košířským panem farářem Lohelem. Mezi poutníky byli nejen košířští farníci, ale i řada dalších pražských mariánských ctitelů. Nikomu z nich nevadila nepřízeň počasí a v naší kapličce vládla soustředěná a procítěná atmosféra. Stálý tým košířských farníků ani letos nezklamal a tak Klamovka k údivu kolemjdoucích zažila pouť s pravými pouťovými koláči a dalšími

dobrotkami. Že opravdu chutnaly dokumentuje foto V. Fundy, které zachycuje konzumujícího Ondřeje V. Ten výtečně předvedl spojení blaha duchovního a kulinařského. Všem, kteří jakýmkoliv způsobem přispěli k oslavě naší Paní Nanebevzaté patří upřímný dík. Velké poděkování patří oběma celebrantům a věříme, že pan doktor Svoboda na Košíře nezapomene a ještě někdy naši farnost navštíví.

Vděční košířští farníci

Na cestu: Litoměřice

Prvním zastavením našeho zářijového výletu jsou Litoměřice. Krásné město prastaré historie, v krásné poloze nad soutokem Labe a Ohře na okraji Českého středohoří. Leží na dvou návrších oddělenými bývalým potokem (Jarošova ulice).

V jihozápadní části města je nad bývalým labským brodem Dómský vrch. Původně zde bylo hradiště, pak sídlo knížete Ljutomiců a od 9.-10. století správní hrad Přemyslovců. Zde založil Spytihněv II. v l. 1057-8 kapitolu s kostelem sv. Štěpána.

Na vedlejším návrší bylo okolo r. 1227 založeno královské město, v polovině 14. stol. podstatně rozšířené a postaven tam nový královský hrad. Město získalo četné výsady. Za husitských válek se přiklonilo k pražskému svazu měst, r. 1452 postavilo první dřevěný most přes Labe. Od 16. století se hospodářsky rozvíjelo a byla zde rušná renesanční výstavba. Za třicetileté války bylo však město zcela ochuzeno.

Roku 1655 zde bylo zřízeno biskupství a od 18. stol. nastal nový rozvoj a barokní výstavba. Hlavními staviteli byli otec Giulio a syn Ottavio Broggiové. Zároveň však zde probíhala germanizace. V r. 1799–1815 tu působil Josef Jungmann a v r. 1836 zde žil a zemřel K.H. Mácha (pamětní síň v domku, kde bydlel).

Ze stavebních památek zasluží pozornost především **katedrála sv. Štěpána**, původně románská bazilika byla zbořena 1662-4 a zároveň postavena 1663-70 a r. 1681 posvěcena nynější katedrála (B.Spineta, G. Broggio). Zvonice vedle katedrály je z let 1883-9.

V katedrále jsou cenné obrazy: Smrt Sv. Václava, archanděl Rafael s Tobiášem, Kamenování sv. Štěpána (vše od K. Škréty), deskový obraz sv. Antonína-poustevníka od L.Cranacha st. a mnoho dalších.

Biskupská residence východně od katedrály je barokní (G.Broggio).

Děkaný **kostel Věch svatých**, v jádře gotický, dnes barokní (barokizace 1717-24, O.Broggio). Při přestavbě byla do chrámu pojata i gotická věž z pol.14. stol. V kostele obraz Kristus na hoře Olivetské od Mistra Litoměřického.

Jezuitský **kostel Zvěstování Panny Marie**, barokní, se stálou výtvarnou výstavou (omezený přístup).

Dominikánský (pův. minoritský) **kostel sv. Jakuba** s konventem, připomínán 1233. Dnešní podoba je barokní 1730-40, O.Broggio.

Bývalý **dominikánský klášter** s kostelem sv. Michala zrušen Josefem II., dominikáni přestěhováni do minoritského kláštera. Kostel zbořen v 19. stol. Dnes je tu sídlo Státního oblastního archivu, kde jsou uloženy vzácné středověké rukopisy.

Kapucínský **kostel Sv. Ludmily**, raně barokní stavba z r. 1634-7, s konventem.

Kostel sv. Vojtěcha, barokní, 1703-8, **kostel sv. Václava**, v užívání pravoslavné církve, dnešní podoba barokní, 1714-6, oba O. Broggio, **kaple sv. Jana Křtitele**, na svahu Dómského vrchu, barokní.

Na náměstí morový sloup z r. 1681-5. **Stará radnice** na rohu náměstí, dnes muzeum, v jádře gotická, renesančně přestavěná. Je zde mnoho památných domů, zmiňme jen na náměstí: „U zlaté hvězdy“, „U bílého koně“, „Černý orel“, „Kalich“, s renesanční vyhlídkovou věží ve tvaru kalicha. Město má části zachovaných hradeb. Je zde diecézní muzeum, založené 1885 a obnovené 1995 a galerie výtvarného umění.

K návštěvě Litoměřic patří neodmyslitelně vzpomínka na zdejšího biskupa z doby útlaku, kardinála Štěpána Trochtu. Letos uplynulo 100 let od jeho narození. Zemřel v Litoměřicích po krutém jednání s církevním tajemníkem v r.1974. Je pohřben na zdejším hřbitově.

Je vidět, že jeden den na Litoměřice nestačí. Ale některý den musí být první a třeba to pro někoho bude právě na tomto výletě.

Druhé místo našeho výletu – **Ústěk** – přijde zde trochu zkrátka. Připomeneme jen, že jde o starobylé místo s pěkným náměstím, kostelem, farou a hradem.

Podle pramenů knižních i internetu.

M.P.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
Technická redakce:	J. Brůček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	170 výtisků
	Neprodejné